

Yıl : 1, Sayı : 6
150 Kuruş

sosyalist GENÇLİK

GENÇLİK, ÖĞRENCİ GENÇLİK VE DAHA DA ÇOK İŞÇİ GENÇLİK MÜCADELENİN SONUCUNA KARAR VERECEKTİR
— LENİN —

VİETNAM VE KAMBOÇYA'DA

SOSYALIZM'in Yeni Bir Zaferi

Güney-Doğu Asya halkları, yani Vietnam ve Kamboçya halklarının ABD emperyalizmine karşı giriştikleri uzun ve kanlı ulusal kurtuluş ve sosyalizm mücadelesi KESİN ZAFERİ elde etmek üzere bütün hızı ve şiddetiyle devam ediyor.

Halkların bağımsızlıklarını gaspeden, halkları köleleştirip, halkların özgürlüklerine kölelik zincirleri takmaya çalışan ABD emperyalizmi, uzun yıllardan beri sömürü ve baskı altında tutmaya çalıştığı kahraman Vietnam ve Kamboçya halklarının yiğit ve şanlı mücadelesi neticesinde yenik düşmüş ve kurduğu kukla yönetimlerin son kaleleri de düşme durumuna gelmiştir.

Çağımız sosyalist devrimler ve ulusal kurtuluş savaşları çağıdır. Bugün dünya çapında verilen anti-emperyalist mücadelede, sosyalist devrimlerle, ulusal kurtuluş hareketleri arasındaki birliktelikte güçlenmektedir. İşte Vietnam halkı Ho Şi Minh'in başkanlığındaki Vietnam Emekçiler partisinin bayrağı altında on yıllardır sürdürdüğü ulusal kurtuluş ve sosyalizm mücadelesini kesin zafere ulaştırıyor.

Bu savaş yüz yılı aşkın bir süredir devam ediyor.

Bu savaşta sadece Amerikan emperyalistleri, ikinci dünya savaşı boyunca bütün ülkelerin kullandığı bombaların iki buçuk mislini Vietnamda kullandılar.

Bu savaş haksız bir savaşa karşı, haklı bir savaş, yani bir ulusal kurtuluş savaşı, proletarya partisinin önderliğinde sosyalizmi kurma savaşıydı.

Bu savaş, bütün dünyada emperyalizme ve kapitalizme karşı verilen devrimci savaşın bir parçası, kahraman Vietnam halkının haklı vatan savunması, savaşıydı.

Tarihi gidiş, bu savaşın zaferle sonuçlanacağını gösteriyordu. Öyle oldu.

Günümüzden yüzyılı aşkın bir süre önce 1858 yılında, doğal kaynaklara sahip olan Fransız sömürgecileri zengin Vietnam'ı işgal ettiler. Ve emperyalizme karşı ilk ayaklanma 1883 yıllarında başladı. 1941 yılında halkın bilinçlenmesine paralel olarak Vietnam'ın bağımsızlığı için mücadele eden bütün güçler birleşerek «Vietnam Bağımsızlık Cephesi» ni kurdular. Ho Şi Minh başkandı, İkinci dünya savaşında Fransa'nın Nazizm'in boyunduruğuna girmesiyle Japon kapitalistleri Vietnam'ın başına çullandılar. 1945 yılında Hanoi kenti alınarak Kuzey Vietnam (Vietnam Demokratik Halk Cumhuriyeti) kuruldu. Ho amca başkandı.

Amerika'nın devreye girmesi 1950 lerden sonra oldu. Güney Vietnam da kurulup devrilen kukla hükümetler; «Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi» nin kurulması; ABD'nin Kuzey Vietnamı bombardıman etmeye başlamasıyla olaylar gelişti. ABD emperyalizmi ve onun kukla hükümetleri ulusal kurtuluşcuların tokatını binlerce defa yedi. Nihayet 1973 yılında Paris antlaşması ile sözde barış sağlandı. Fakat saldırganlık emperyalizmin tabiatında vardı. Emperyalist saldırılar karşısında Kuzeyliler ve Güneyliler Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri harekete geçtiler.

Bugün ABD bütün askeri olanaklarını kullansa dahi Vietnam ve Kamboçya'daki halk savaşını yenilgiye uğratacak güçte değildir. ABD'nin kukla hükümetleri varlıklarını sürdürebilecek durumda değildirler. Zafer yiğit Çin Hindi halklarının dünya devrimci hareketinindir.

Halkların özgürlüklerine kölelik zinciri takan, onları sömürü ve baskı altında tutmaya çalışan ABD emperyalizmi Vietnam ve Kamboçya'da olduğu gibi halkların yiğit ve şanlı mücadelesinde yok olup gidecektir!

BAŞYAZI

MC Hükümeti

Güneydoğu Asya'da, Vietnam'da, Kamboçya'da sosyalizm yeni zaferler kazanırken, ülkemizde son günlerde faşist baskılar giderek yoğunlaşmaktadır.

Irmak hükümetinin işbaşına gelmesiyle birlikte, sermayenin çıkarlarının en iyi bir şekilde korunabilmesi için geniş polisiye tedbirler alındı. Bir yandan işçi sınıfının ve geniş emekçi yığınların ekonomik talepleri için yürürttükleri mücadeleler çeşitli şekilde bastırılırken, diğer yandan da mücadelelerin öncüsü sosyalistler üzerinde yoğun bir baskı geliştirildi ve daha da geliştirilmek isteniyor.

İstanbul'da Ülker fabrikasında, İskenderun'da Demir Çelik fabrikasında ve diğer birçok grev veya direnişte işçiler üzerine tanklı-coplu polis ve ordu birlikleri gönderilerek, bu mücadeleler ezilmeye çalışıldı.). Kıbrıs olayları için ilan edildiği söylenen sıkıyönetim, işçi sınıfı üzerinde, emekçiler üzerinde bir baskı aracı olmaktan öteye birşey yapmadı, zaten asıl görevide bu olduğu için yapamazdı.

Sermaye, bu dönemde siyasi istikrarın sağlanmasını istiyordu. Ve sermayenin istediği siyasi istikrar, ancak ve ancak emekçiler üzerinde yoğun bir baskı kampanyası yürütülerek sağlanabilirdi.

Sermaye, bu dönemde kendisine emekçi yığınlardan

(Devamı sayfa 7 de)

Milliyetçi Cephe Sermayeye En iyi Şekilde Hizmet Edeceğini Belirtiyor!

Hakim sınıfların en gerici unsurlarının parlamento'daki temsilcileri aylar süren yoğun pazarlık ve hesaplardan sonra milliyetçi cepheyi (halk düşmanları cephesini) oluşturdular.

Milliyetçi cepheyi oluşturan partiler, halkın gözünde iflas eden, en gerici en bağnaz ve en şöven burjuva partilerdir. Milliyetçi cepheyi oluşturan bu partiler, çeşitli manevralar yaparak iflastan kurtulmaya ve halkın dikkatini başka yönlere çekmeye çalışmaktadırlar. Kendilerinin de açıkça söyledikleri gibi sermayeye nasıl bağlı olduklarını, ona en iyi hizmeti kendilerinin yapabileceklerini göstermek istiyorlar. CHP'nin özel sektörle düşman olduğunu ileri sürerek kendilerinin en iyi birer temsilcileri iyi bir uşağı olduklarını tekrarlayıp duruyorlar. Milliyetçi cephe Irmak kabinesinden devir aldıkları hükümetle emekçiler üzerinde, sosyalistler üzerinde nasıl bir baskı politikası uygulayacaklarını, onları nasıl sindireceklerini söyleyerek, sermayenin güvenini sağlamaya çalışıyor. Evet, yükselen bağımsızlık - demokrasi ve sosyalizm mücadelesi böyle bir ittifakı yapmaya onları zorluyordu. Nitekim, tekelci sermayenin uzun vadeli çıkarlarını koruyacak bir CHP hükümetini tercih eden sermaye kesimleri de MC hükümeti karşısında pek seslerini çıkarmadılar.

MC Hükümet, özellikle kapitalist buhranın derinleştiği bir dönemde, sermaye kesiminin en gerici unsurlarının «parlamenter faşizm» yolunda ileri attıkları bir adımın ürünüdür. «Komünizmle mücadele» yi prensip alan MC hükümeti ne yapmak istiyecek ya da yapacak. Bir yandan işçi sınıfının ve emekçi halkın ekonomik - demokratik mücadelesi sıkıyönetim, komando saldırıları, polis baskısı v.s. gibi yöntemlerle bastırılmaya, durdurulmaya çalışılacak. Diğer yandan sermaye düzeni kendisi için en tehlikeli bulduğu, sosyalistleri yıldırmaya, pasifize etmeye çalışacaktır. Çünkü, onlar biliyorlar ki, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesine sahip çıkan, en geniş emekçi yığınlara bi[...]

(Devamı sayfa 7 d[...])

Finans Kapitalin Politikası ve CHP

BAYKAL GÜRSOY

Kapitalist dünyada, 1968'lerden beri kendisini, her geçen gün daha fazla hissettirmeye başlayan ekonomik buhran, 1972'lerden itibaren dahada şiddetlenmiştir. Bilhassa son orta-doğu savaşından sonra bu buhranın etkileri daha bariz bir biçimde görünmeye başlamıştır.

Buhran, kendisini sadece ekonomik alanda değil, fakat aynı zamanda politik arenada da şiddetli bir biçimde göstermekle, birçok ülkede sıksık hükümet değişiklikleri görülmekte ve daha da önemlisi faşizmin en sağlam kaleleri sayılan bazı ülkelerde çok önemli değişiklikler olmaktadır.

Kapitalist-emperyalist sistemin içine girdiği bu ekonomik-politik buhran, emperyalist gruplar arasındaki çıkar çelişkilerini net bir şekilde ortaya çıkarırken, diğer yandan da çelişkilerinin daha da derinleşmesine yolaçmaktadır. 1960'lardan itibaren emperyalist gruplar arasındaki çelişki, çeşitli ekonomik ve politik olaylarda şu yada bu ölçüde yansımış, gittikçe aralarındaki çelişki belirginleşmeye ve büyümeye başlamış ve nihayet son Arap-İsrail savaşı ve sonrasında net bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bugün her alanda emperyalist grupların birbirleriyle çatıştıklarını, aralarındaki çelişkinin şiddetlendiği açıkça görülmektedir. Kapitalist dünyanın içine girdiği ekonomik buhranın etkisi, ulusal kurtuluş mücadeleleri ve sosyalist sistemin etkisiyle bu çelişki şiddetlenmekte, pazarların ele geçirilmesi için verilen mücadele kızışmaktadır.

Kapitalist-emperyalist sistemin içine düştüğü bu ekonomik-politik buhran sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde kendisini daha fazla hissettirmektedir. Emperyalist sömürü alanı içinde yer alan Türkiye'de, son yıllarda ki gelişim bunun en açık bir örneğidir.

Türkiye'de 1958 Paris anlaşması ile başlayan dönemde ve bilhassa 1963 lerden itibaren hızla AET emperyalizminin kontrolüne girmeye başlamıştır. Bu tarihten itibaren, AET emperyalizminin Türkiye'ye yaptığı sermaye ihracında ve mal ihracında hızlı bir akış olmuştur. Buna karşılık Türkiye'ninde, AET'ye yaptığı ihracatta (bilhassa Almanya'ya) da büyük bir artış görülmektedir.

Türkiye, daha 1961 lerden itibaren AET emperyalizminin kontrolüne girmeye başlamıştı. Ve yine Türkiye ABD ve AET emperyalizminin çatışma alanlarından birisi, belki de en önemlilerden birisi olmuştu. Bu durum, gerek 12 Mart'ta ve gerekse öncesi ve sonrası dönemlerde çeşitli biçimlerde kendisini göstermiştir.

Bugün Türkiye finans-kapitalinin ağırlıkta olan bir kesiminin tercih ABD yönünde değil, AET emperyalizmi yönündedir. Türkiye finans-kapitali, AET emperyalizmi ile daha sıkı bir işbirliğine girmekte, AET finans kapitali ile ortak yatırımlara yönelmekte ve ondan kendi iç finansmanı için daha fazla kredi almaktadır. Bu da onun, AET emperyalizmine bağımlılığını gittikçe artırmaktadır.

Fakat içinde bulunduğumuz şu dönemde dünyada değişen güçler dengesi ve kendi gelişim düzeyi, yerli finans kapitale bazı olanaklar tanımaktadır.

Nitekim, Türkiye finans kapitali, AET emperyalizmi ile gittikçe artan bir işbirliğine girmesine rağmen, emperyalist grupların kendi arasındaki çelişkiden de kendi adına faydalanmaya çalışmaktan geri kalmamaktadır. Yukarda da değindiğimiz gibi emperyalist gruplar arasındaki çelişkinin şiddetlenmesi ve genel olarak dünyada ki güçler dengesinin doğurduğu boşluktan faydalanarak kendi adına payını yükseltmeye, daha doğrusu, emperyalist güçler arasındaki çatışmadan faydalanarak parsa toplamaya çalışmaktadır. Bunu Ali Gevgili'nin 29 Mart 1975 tarihli Milliyet gazetesinde, «Dünya için sıradan bir güç değil artık, Türkiye...» yazısının sonunda şöyle dile getiriyor: «Dünyanın gözlerinin, Ankara'daki değişimleri, yeni gerilim ya da basınçları olağanüstü ilgiyle izlemeye başlamasını yadırgamamalı... Önemi büyüyen bir Türkiye, daha geniş bir dünya payı'nı da gerekli kılıyor. Bir bakıma olumlu bir gelişim bu, zira Türkiye'yi görünmeyen saflardan çıkarıyor; uluslararası arenanın en önlerine getiriyor»

Kıbrıs'ın işgal edilerek fiili taksimin gerçekleştirilmesi, Türkiye'nin Orta-Doğu'daki gücünü ve önemini daha da artırmıştır. Yerli Finans kapital, bu durumdan da faydalanarak, kendisine yeni olanaklar yaratmak peşindedir. Kıbrıs'ın, fiili taksime uğraması daha fazla pay istemede, büyük bir avantaj teşkil etmektedir.

Yine Ecevit'in 15-10-1974 tarihli Milliyet'te çıkan demecine bir göz atarsak, finans kapitalin politikasını net bir şekilde dile getirdiğini görürüz. Ecevit şöyle diyor: « Yabancı sermayeden yararlanırken Türkiye'de çok unsurlu denge ilkesini gözetmek istiyoruz. Yalnız belli bazı devletlerle değil daha geniş bir çerçevede bundan yararlanmak istiyoruz.»

Cidden olayların gelişimine bir göz atarsak yerli finans kapitalin bunu ustalıkla kullandığını görürüz. Son Kıbrıs olayları ve sonrasında gelişen durum bunun açık bir örneğidir. CHP-MSP hükümeti Ecevit'in liderliğinde bu politikayı çok iyi yürütmüş, emperyalist grupların aralarında ki çelişkiyi kendi lehine ustaca kullanmıştır. Ve hala kullanmaktadır. Yerli finans-kapitalin payını artırma girişimi şimdiye kadar birçok ekonomik ve politik olayda açıkca yansımıştır. CHP-MSP hükümeti kurulduğunda hükümetin isteklerinden biri de, AET ile olan katma protokolün Türkiye lehine tekrar gözden geçirilmesi isteği idi. AET'nin yetkili sözcüsü Ortoli'nin Türkiye'ye gelişinde, bu istek açıkca bildirildi. Azçok şu da hemen arkadan ilave edildi: Eğer AET, Orto-Doğu ülkelerine yapacağı girişimde, Türkiye gerçeğini gözönüne alırsa ve Türkiye'yi basamak olarak kullanırsa, bu isteklerden vazgeçilebilecekti.

Nitekim Ecevit'in Nato toplantısına katılmak üzere gittiği Avrupa'da yapılan yeni görüşmelerde Türkiye'nin isteği kabul edilmiş ve bundan sonraki Orta-Doğu ile olan ilişkilerde, AET Türkiye'yi gözönüne alarak hareket edecekti. Ecevit, Ortoli ile yaptığı bu görüşmeden sonra bu durumu basına açıklamış ve arkasındanda, Türkiye'nin AET ile katma protokolün yeniden görüşülmesine ihtiyacı kalmadığını, böyle bir problemleri olmadığını hemen sözlerine ilave etmişti.

Ve bugün Türkiye finans-kapitali, bir yandan Orta Doğu ülkelerine ve bazı Kuzey Afrika ülkelerine ihracatı artırmak, hatta ortak yatırımlarda bulunmak için, bu ülkelere karşı, daha radikal bir politika gütmekte, bu şekilde üstte belirtilen bu ülkeler üzerinde politik bakımdan bir etkinlik sağlamaya çalışmaktadır. Diğer yandan ise, emperyalist gruplarla yapacağı pazarlıkta, ekonomik güçsüzlüğünü, bu şekilde politik etkinliği ile dengelemeye çalışmaktadır. Bir yandan kendisinin bulunduğu stratejik mevkii kullanarak (ki bunu Kıbrıs'ın işgali ile daha da kuvvetli hale getirmiştir), diğer yandan ise bu ülkeler üzerinde sağlayacağı politik etkinlikle pazarlıktaki payını artırmaya çalışmaktadır.

Türkiye'nin daha radikal bir politikaya yöneldiğini söyledik. Bunu daha somuta indirgersek Moritanya Cumhurbaşkanının Türkiye'yi ziyareti sonrasında yayınlanan ortak bildiriyi gösterebiliriz. Bu bildiri de, Afrika'daki ırk ayrımına karşı çakılmış, Afrika halklarının emperyalizme karşı verdiği mücadeleyi ve Filistin'deki ulusal kurtuluş mücadelesini desteklediklerini söylemişlerdir. Bu ve bundan sonraki dönemde devam ettirilen politika, iktidarın eldeğiştirilmesiyle açıklanamaz. Fakat sermaye kesiminin bilhassa Orta-Doğu ülkeleri üzerinde etkinlik sağlama girişimlerinden başka birşey değildir.

Bugün de Türkiye Finans-kapitali, çeşitli Orta-Doğu ülkeleri ile ekonomik politik temaslar içine girerek, bir yandan, bazı malları için (tekstil, gıda v.s.) pazar aramak, hatta Arap dolarlarından hiç olmazsa bir kısmını kendisine çekerek, ortak yatırımlara girmeye ve öbür yandan da politik etkinliğini biraz daha genişletmeye çalışmaktadır.

Son Kıbrıs olayları sırasında, emperyalist güçler arasındaki çatışmanın doğurduğu boşluktan ustaca faydalanmasının yanısıra, bu ülkelerde desteğini alabilmiş olması kendi hesabına zaferini kolaylaştırmıştır.

Yukardan beri söylediklerimizi kısaca özetlemeye çalışırsak: Türkiye finans-kapitali emperyalist dünyanın içine girdiği ve kendisinin de fazlasıyla etkilendiği ekonomik buhranın sonuçlarından en az bir zararla kurtulmak, hatta biraz daha güçlü çıkabilmek istenmektedir. Onun için, içte gittikçe gelişen sınıf mücadelesinin kırılması, iç pazarların alabildiğine açılması, atıl sermayenin sanayiye kaydırılması, dışta ise özellikle Orta-Doğu ülkeleri üzerinde politik bir etkinlik sağlayarak ekonomik zayıflığını dengelemek, Arap dolarlarından hiç olmazsa bir kısmını kendine çekebilmek (islâm bankasına iştirak etmez) ve nihayet bazı malları için pazar bulmak istemektedir.

Bunun gerçekleştirmek için, önünde iki yol vardır. Ya bir cuntayla faşist bir hükümeti işbaşına getirmek, 'ki bugün iç ve dış güçler dengesi finans kapitalin güçlü bir faşist hükümeti işbaşına getirmesine olanak vermemektedir. Ayrıca faşist hükümetlerin belli bir tecrit edilmişliği gözönüne alınırsa, bu çözüme bugünkü şartlarda yanaşmıyacaktır. Ve nitekimde şimdiki görünümde bu yöndedir. Diğer çözüm yolu ise, bugünkü gibi bilinçli bir şekilde uzatılan bir ara dönemden sonra sosyal-demokrat CHP'yi işbaşına getirmek.

Burjuvazi için önemli olan, kendi çıkarlarının en iyi bir şekilde korunması ve geliştirmesidir. Dün şartları uygun gördüğünde faşist bir hükümeti işbaşına getirirken, bugün CHP sosyal-demokrasisini tercih edebilmektedir. Bu finans kapitalin siyasi görüşlerinde meydana gelen değişikliklerden ziyade, çıkarlarının en iyi şekilde böyle bir politikayla korunabileceğini hesaplamasındandır. Yoksa finans kapitalin her zaman için asıl tercihi faşizm yönünde olacaktır. İç ve dış güçler dengesini ve şartları uygun gördüğünde, faşizm girişimini yapmaktan çekinmeyecektir.

Gelecek Sayı :

FİNANS KAPİTAL NİYE CHP SOSYAL DEMOKRASİSİNİ TERCİH ETMEKTEDİR?

ÖNDERLIGIN YONTEMLERI

MAO ZEDUNG

1 — Ne çalışma yaparsak yapalım, biz Marksist-Leninistlerin uygulamamız gereken iki yöntem vardır: Birincisi genel ile özel; ikincisi ise önderlik ile kitleleri birleştirmektir.

2 — Hiçbir çalışmada, eğer genel ve geniş bir çağrı yapılmamış ise, geniş kitleler eylem için harekete geçirilemezler. Eğer önder durumundaki kişiler kendilerini yalnızca bir genel çağrıyla kısıtlarlarsa —eğer onlar kişisel olarak, bazı örgütlerde, çağrıda bulunulan işin içine derin ve somut olarak girmemişlerse, belirli bir konuda uzmanlaşmamışlarsa, tecrübe kazanıp bu tecrübeyi diğer ünitelerin yönetiminde uygulamamışlarsa— genel çağrıların doğruluğunu kontrol için ve de bu çağrılarını zenginleştirmek için hiçbir yolları olmayacak, ayrıca bu çağrıdan hiçbir sonuç alamama tehlikesi de var olacaktır. Örneğin, 1922 deki tasfiye ve düzeltme hareketinde genel çağrı ile özel kılavuzluğu birleştirme yönteminin kullanıldığı yerlerde gelişme vardı, fakat bu yöntemin kullanılmadığı yerlerde ise hiçbir gelişme görülmedi. 1943 deki tasfiye ve düzeltme hareketinde, Merkez Komitesinin ve her bölgenin ve gözlemci ve yürütücü Parti Komitesinin her bürosu ve alt bürosunda bir genel çağrı (Bir tasfiye ve düzeltme planı) yapılmakla birlikte, tecrübe kazanarak, şimdi söyleyeceklerimizi de yapmalıdırlar. Örgütden ve çevredeki diğer örgütlerden, okul veya ordu ünitelerinden iki veya üç ünite (daha fazla değil) seçilmelidir. Bu üniteler etraflıca incelenmeli, içlerindeki tasfiye ve düzeltme hareketlerinin gelişimi üzerine ayrıntılı bilgi edinilmeli ve bunların tipik üyelerinin bazılarının (çok fazla olmamak üzere) politik geçmişi, ideolojik özellikleri, çalışma hırsı ve çalışmalarındaki güçlü ve yanlış noktalar üzerine ayrıntılı bilgi edinilmelidir. Giderek bu ünitelerin karşılaştıkları pratik sorunlara doğru çözüm getirebilmeleri için ünite yöneticilerine kişisel kılavuzluk yapılmalıdır. Her örgütün, okul veya ordu ünitesinin önderleride, böyle davranmalıdır; çünkü bunların herbirine bağlı birkaç alt ünite vardır. Bunlardan başka, önderler yönetim ve öğrenimi şu metodla birleştirirler: Önder durumundaki hiçbir kimse, bağlı ünitelerdeki belirli kişilerden ve olaylardan, belirgin bir tecrübe kazanıncaya kadar, bütün ünitelere genel kılavuzluk etmeye yetkili ve yeterli değildir. Bu yöntem her yere yayılmalıdır ki her düzeydeki önder kadrolar bunu uygulamayı öğrensinler.

3 — 1942 düzeltme hareketinin gösterdiği gibi, düzeltmenin başarısı için hareket sırasında, her ünitede, o ünitenin önderlerinin oluşturduğu bir çekirdek ve az sayıda eylemcilerden oluşan, ve harekete katılan kitlelerle yakın ilişkide bulunan bir yönetici grup kurulmalıdır. Bu yönetici grup ne kadar aktif olursa olsun, eylemleri kitlelerin eylemleriyle birleşmediği sürece bir avuç insanın meyvasız çabasından öte gitmemiştir. Öte yanda ise, eylemlerini doğru olarak örgütleyen görevli bir önder grup olmadan eylemde bulunan kitlelerin eylemleri ise uzun süre sürdürülemez, veya doğru çizgide ilerletilemez, veya bir üst düzeye yükseltilemez. Herhangi bir yerdeki kitleler genellikle üç kısımdan oluşurlar: Oldukça ilerici, tutucu, oldukça gerici. Bu yüzden önderler, küçük sayıdaki ilerici unsurları önderlik çevresinde birleştirmeye ve bunlar kanalıyla orta unsurların düzeylerini yükseltmeye ve gerici unsurlara karşı bir üstünlük kazanmaya yetenekli olmalıdır. Kitlelerle bağı olan birbirlerine gerçekten bağlı bir yönetici grup ancak kitle mücadelesi içinde oluşur, kitlelerden kopuk olarak değil. Büyük bir mücadelenin başlangıç, orta ve sonuç dönemlerinde, çoğu durumlarda, yönetici grup tümüyle değişikliğe uğramadan kalmamalıdır ve de kalamaz; mücadele sırasında ortaya çıkan eylemciler, yönetici grubun önceki içe dönük olan ve yozlaşan üyelerinin yerlerini almaya sürekli olarak teşvik edilmelidirler. Çoğu yerlerde ve örgütlerdeki çalışmaların ileri götürülememesinin bir temel sebebi, sürekli olarak tam ve sıhhatli bir çalışma ortaya koyan, birbiriyle kaynaşmış ve kitlelerle bağları olan bir yönetici grubun eksikliğidir. Yüz kişilik bir okul, gerçek pratiğin içinden gelen (suni olarak biraraya getirilmiş olmayan) ve en canlı, bilinçli ve uyanık öğretmen, personel ve öğrencilerden oluşan, birkaç veya bir düzine veya daha fazla kişiden oluşan bir yönetici grup olmadan iyi bir şekilde yürütülemez. Küçük veya büyük her örgütde; okul, ordu ünitesinde, fabrika veya köyde Stalin'in partinin Bolşevikleştirilmesine ilişkin on iki görüşünden, önderlik çekirdeğinin oluşturulmasına ilişkin dokuzuncu görüşüyle ilgilenmeliyiz. Böyle bir önder grup için değerlendirme Dimitrov'un kadro politikasında saydığı dört maddeye göre; kesin bağlılık, kitlelerle yakın ilişki, sorumluluktan kaçmama, disipline uygunluk, yapılmalıdır. Gerek merkezî görevlerin (savaş, eğitim, üretim, tasfiye ve düzeltme) yürütülmesinde, gerekse görev sırasındaki kontrolda, kadronun geçmişininveya diğer çalışmalarının incelenmesinde, genel çağrı ile özel yönetimin birbirine bağlanmasına ek olarak önder grubun kitlelerle bağ kurma yönteminde kabul edilmesi gerekir.

4 — Partimizin pratik çalışmalarının tümünde, doğru önderlik «kitlelerden kitlelere» ilkesi doğrultusunda olmalıdır. Bu ilke kitlelerin sistematik olmayan dağınık görüşlerini alıp, bunları derleyip (araştırma ve inceleme sonucu bunları özümleyip sistemleştirerek) kitlelere götürmek, kitleler bunları kendilerinin görüşleri gibi benimseyip, eyleme dönüştürene kadar bu görüşlerin propagandasını ve açıklamasını yapmak, ve bu görüşlerin eylem içinde doğruluğunu kontrol etmek demektir. Sonra tekrar kitlelerin görüşlerini özümlemek, tekrar kitlelere gitmek, ta ki görüşler de düşünceler sürekli olarak eylemle yoğurulsun, ve böylece birbiri ardından sonsuz bir helezon gibi, düşünceler her tekrarlamada daha doğru, daha canlı ve daha zengin olsun. Marksist bilgi teorisi budur.

5 — Bir örgütte veya bir mücadelede önder grup ile kitleler arasındaki doğru ilişki anlayışı, önderlik yönünden doğru düşünceler ancak «kitlelerden kitlelere» olabilir, ve önderliğin yöntemleri pratiğe uygulandığında genel çağrının özel yönetimle birleşmesi gerekir. Kadrolarımızdaki bütün bu sorunlar hakkında varolan yanlış görüşlerin düzeltilmesi için, şimdiki tasfiye ve düzeltme hareketi her yere yayılmalıdır. Çoğu yoldaşlar eylemcileri bir önderlik çekirdeği oluşturacak biçimde bir araya getirmenin önemini, ve bu çekirdek ile kitleler arasında sıkı bir ilişki kurmanın önemini görmemekte veya becerememektedirler; bu böylece onların önderlikleri bürokratik ve kitlelerden kopuk olmaktadır. Çoğu yoldaşlar, kitle mücadelesinde kazanılan tecrübelerin birleştirilmesi gerektiğini kavrayamamakta veya becerememekte, ama genede kendi zekâlarına hayran olmakda, kendi subjektivist görüşlerini haykırmakdan hoşlanmaktadırlar, ve bu yüzden de düşünceleri boş ve pratikden kopuk olmaktadır. Çoğu yoldaşlar bir görev için sadece çağrı yapmakla yetinmekte, ancak bu çağrıyı özel ve somut bir kılavuzluğun izlemesinin önemini görememekte veya kavrayamamakta ve böylece çağrıları dudaklarında veya toplantı odasında kağıt üzerinde kalmakta ve önderliklerde bürokratik olmaktadır. Şimdiki tasfiye ve düzeltme hareketinde, bu eksiklikler giderilmeli; önderlik kitleleri, genelle özel birleştirme yöntemlerini çalışmalarımızda, görev ve kontrollarında kadroların geçmişlerinin incelenmesinde kullanmayı öğrenmeli ve bu yöntemleri tüm gelecek çalışmalarımızda uygulamalıyız.

6 — Kitlelerin düşüncelerini al, bunları özümle, sonra kitlelere git, ısrarla düşüncelerini yay ve bunları uygulaki önderlik konusunda doğru kavramlar edinebilsin; önderliğin temel yöntemi budur. Düşüncelerin özümlenmesi ve yayılması için, gelen çağrının özel kılavuzlukla birleştirilmesi yönteminin uygulanması gerekir ve bu da temel yöntemin bir parçasıdır. Çeşitli durumlarda yapılmış olan özel kılavuzluklardan genel düşünceler (genel çağrılar) formüle et ve bunları çok ve değişik ünitelerde kontrol et (bunu yalnız kendimiz uygulamayacağız, başkalarına da aynını yapmalarını söyleyeceğiz); sonra bu tecrübeleri biraraya getirip kitlelerin genel kılavuzluğu için yeni direktifler oluştur. Yoldaşlar bunları şimdiki tasfiye ve düzeltme hareketinde ve diğer bütün işlerde yapmalıdırlar. Daha iyi önderlik bunların daha iyi yapılmasına bağlıdır.

7 — Bir alt ve bağlı ünitelere herhangi bir görev (devrimci savaşa, üretim veya eğitime ilişkin; tasfiye ve düzeltme hareketine, görev başı kontrola veya kadroların geçmişlerinin incelenmesine ilişkin; propaganda, örgütlenme, ajanların etkisiz kılınmasına veya başka işlere ilişkin) verildiğinde, daha üst durumdaki örgüt ve bölümlerin her zaman alt örgütün önderi ile ilgilenmeleri gerekir ki, o önder de sorumluluk yükümlenebilsin. Bu yoldan hem görev bölümü hem de birleşmiş merkezî önderlik gerçekleştirilebilir. Bir üst durumdaki bir bölüm, alt örgütün tüm sorumluluğunu taşıyan kişiye (sekreter, başkan, yönetici veya okul müdürü) haber vermeden veya sorumluluk almadan, kendisiyle bir alt işi yapan bir alt bölüme yalnızca ve doğrudan (şöyleki örgüt, propaganda veya ajanların etkisiz kılınması işlerinden biriyle uğraşan bir üst bölüm, aynı işlerle uğraşan bir alt bölüme) gitmemelidir. Hem tüm sorumluluğu taşıyan kişiye, hem de sınırlı ve özel sorumluluğu olan kişiye bilgi ve sorumluluk verilmelidir. Birleşmiş önderlikle işbölümünü birleştiren bu merkezî yöntem, tüm sorumluluğu taşıyan kişi kanalıyla büyük sayıda bir kadroyu harekete geçirmeyi —bazan bir örgütün tüm üyelerini—, belirli bir görevin yürütülmesini ve böylece bazı bölümlerdeki kadro eksikliğinin giderilerek eldeki iş için yeterli sayıdaki insanı aktif kadro durumuna sokmayı sağlar. Bu bile önderliğin kitlelerle birleşmesinin bir yoludur. Örneğin kadroların geçmişlerinin incelenmesini ele alalım. Eğer iş kopuk olarak yapılmışsa ,yani örgütün ilgili bölümündeki birkaç kişi tarafından yürütülmüşse şüphesizki iyi sonuç alınamaz. Ama eğer belirli bir örgüt veya okulun yöneticisi kanalıyla yapılırsa —ki böylece üyelerin veya öğrencilerin çoğu, belki de tümü bu işte görev alırlar— ve aynı zamanda üst örgütün ilgili bölüm yöneticileri önderliğin kitlelerle birleşmesi ilkelerini uyguluyarak doğru kılavuzluk yaparlarsa—şüphesizki kadroların geçmişlerinin incelenmesi yeterli bir şekilde tamamlanabilir.

8 — Belirli bir yerde, aynı zamanda çok sayıda merkezî görev olamaz. Herhangi bir zamanda yalnız bir merkezî görev ve bunu tamamlayan ikinci veya üçüncü dereceden görevler olabilir. Buna göre bölgedeki tüm sorumluluğu taşıyan kişi buradaki mücadelenin tarihini ve koşullarını göz önünde bulundurmak ve görevlerini buna göre doğru olarak sıralandırmak zorundadır. Üst örgütten gelen direktifleri kendi planlamasını hiçe sayarak hemen uygu-

(Devamı sayfa 7 de)

TÜRKİYE'DEKİ FAŞİST BASKILAR VE FAŞİZM

(2)

1929-1933 yıllarında kapitalist-emperyalist sistem, «29-30» buhranı diye anılan derin bir kriz içine girmişti. Kriz yalnız metropollerde (kapitalizmin anavatanı) değil, kapitalist sisteme sıkı bağlarla bağlı sömürge ve yarı-sömürge ülkeleri de etkilemişti. Aşırı üretim ve pazarların daralması, enflasyonu doğurmuş, hayat pahalılığı ve işsizlik artan bir tempoyla büyüyerek, kapitalist emperyalist sistemi ve bu sisteme bağlı pazarları temelden sarsmaya başlamıştı.

Kriz Türkiye'yi de etkiledi. Kapitalist ekonominin güçsüzlüğü gelen kriz dalgalarının etkisini arttırdı. Ekonomik krizin getirdiği dar boğazı geçmek isteyen burjuvazi devletin kendi adına ekonomiye daha fazla müdahale etmesi gerektiğini, devlet zoruyla toplanacak tüm kaynakların kendi çıkarları ile özdeş olan kapitalist ekonominin çıkarına tabi tutulmasını savunmaya başladı. Bundan sonra devlet kapitalizmi denilen, herşeyin, ülke kaynaklarının, kredilerin v.s. genel olarak burjuvaziye ve özel olarakta 1925 ten beri hızla güçlenen, belirli alanlarda (çimento, şeker, cam) tekelcileşen bir ekonomi kurmayı başaran, bir avuç tekelci burjuvaziye aktığı bir dönem görürüz.

Devlet kapitalizmi; burjuvazinin daha fazla kâr uğruna devlet cihazını iyice kontrol altına alması ve onun sayesinde geniş emekçi yığınlarını çok daha fazla sömürü mekanizması içine sokmak için yapılan bir burjuva düzenidir.

Burjuvazi bütün bu sıkı ekonomik tedbirleri alırken, emekçi yığınlarından gelen dirençleri de hesaba katmak zorundaydı. Özellikle fiatların artması, işsizliğin yayılması halk kitlelerinde öfke ve hoşnutsuzluğun yayılmasına sebebiyet veriyordu. Devlet kapitalizmi ile ekonomik kaynakları merkezi bir şekilde sıkı bir denetime tabi tutan burjuvazi, politik arenada sıkı ve gerici tedbirlere baş vurdu. Sistemli bir şekilde emekçi yığınlarına ve özellikle işçi sınıfına baskılar yapıldı. Yığınlar konuşamaz bir hale getirildi. 1929-1945 yıllarını sürekli bir faşizm olarak değerlendirmek gerekir.

1929 EMPERYALİST DÜNYA BUNALIMI VE TÜRKİYE

Emperyalist krizin derinleşmesi ülkemizdeki sınıf mücadelesini hızla kızıştırdı. Mücadele eden halk kitlelerinin önünde işçi sınıfı yer almaktaydı. 1931 yılında işçi sınıfı protesto eylemlerine geçti. Türkiye Komünist Partisi oldukça zor şartlar altında burjuvaziye verilen mücadeleyi yönetiyordu. Ocak 1931 de «Kızıl İstanbul» adlı bir gazete, İstanbul'un her tarafına dağıtılmıştı. 1 Mayıs'ta bildiri ve broşürler elden ele dolaştı. 2 Mayıs 1931 de, 1 Mayıs'ı kutlamak için toplantılar yapıldı. Temmuz 1931 de Ortaköy tütün işletmelerinde çalışan 200 işçi grev yaparak ücretlerinin arttırılmasını istedi. Gene Ağustos ayında Galata'daki tütün işçileri ve Liman işçileri yaz boyunca grev ve mitingler yaptı. 1932 yılında Fransız tütün işletmelerin de çalışan işçiler, İzmir incir fabrikalarında çalışan 2000 işçi ve 1933 yılının Ocak ayında deniz işçileri grev yaptılar. Grevler zorbalıkla bastırıldı. Sonraki yıllarda bir çok üretim kolunda özellikle tütün, mensucat kollarında protesto eylemleri oldu.

İşçi sınıfına yapılan bu baskılar aynı şekilde işçi sınıfının öncülerine de yapıldı. İstanbul, İzmir, Bursa, Eskişehir ve Adana'da peşpeşe 1944'e kadar tevkifler ve tutuklamalar yapıldı. Yüzlerce işçi sınıfı sosyalisti işkence görerek yıllarca hapishanelerde yattı. Burjuvazi çeşitli pravkasyon ve tertipler düzenleyerek sosyalistlere saldırdı. 1938 Harb okulu olayı, bu tertiplere bir örnektir. Bu tertip sonucu Nazım Hikmet yıllarca cezaevinde yattı.

Bu baskılar yalnız işçi sınıfına ve sosyalistlere değil aynı şiddet ve katliamlarla Doğudaki emekçi halk üzerinde devam ettirildi. Emekçi doğu halkı üzerine yapılan Şoven-ırkçı baskılar katliamlar, sürgünler devamlı bir biçimde sürdürüldü. 1930-33 Ağrı, 1930 Zeylan, 1937-38 Dersim olaylarında onbinlerce yoksul köylü katledilerek vahşet yapıldı. Burjuvazinin o dönemdeki eli kanlı tutumu bugünde aynı şiddetiyle devam etmektedir.

İŞÇİ SINIFININ VE EMEKÇİ HALKIN MÜCADELESİ ANTİ - DEMOKRATİK YASALARLA ENGELLENMESİ

Türkiye tam bir ekonomik buhran içine girmişti. Avrupa burjuvazi buhranı yenerek yeni pazarlar elde etmek gayesiyle, FAŞİZMİ ilan etme gayreti içikdeydiler. Ancak ekonomik buhrandan gene zarar gören ve buhranın bütün ağırlığını üstünde taşıyan sınıf işçi sınıfı oldu.

Hakim sınıflar işçi sınıfının örgütlenmesine set çekerek elinden gelen her türlü metodu uyguladı. Öyle ki işçi sınıfının kendi kendine örgütlenmesini durdurmak için kendisi örgüt kurmaya çalıştı, İzmir valisi General Kazım Dirik'in «İşçi Derneği» böyle bir amaçla kurulmuştu, ancak işçi sınıfı oynanan oyunun farkındaydı ve bu tip örgütlere kesinlikle rağbet etmedi. Kazım Dirik'in örgütü başarılı olmayınca, CHP iktidarı bu seferde işçileri gene örgütlemeye çalıştı, ancak bu sefer kurulan örgütlerin başlarına kendine sadık satılmış bir takım işçileri getirdi.

1931 yılında basına sansür konuldu, basında zaten varolan kontrol böylece resmi bir hale sokuldu. T.C. kanunun 201. maddesinde yapılan değişiklikle her türlü grev yasaklandı. 1934 yılında polis vazife selahiyetler kanunu çıkartıldı. Böylece polise olağanüstü yetkiler verildi. 1929 yılından beri mecliste devamlı oyalanan ve 1936 da kanunlaştığında işçi sınıfı lehine hiç bir şey getirmeyen «İş Kanunu» çıkartıldı. Daha öncede yasak olan grev bu kanunla da devam etmekteydi. Grev yerine «mecburi uzlaştırma» ilkesi getirildi. «tarafsız devlet hakemliği» prensibine dayandırılan bu kanun hayatın pratiği içinde burjuvazinin «milli çıkarlar» adına işçi sınıfı üzerindeki baskı ve tahakkümünün yoğunlaştırmasını getirdi.

1936 yılında ceza kanunda bir değişiklik yapılarak, İtalyan ceza kanundan alınan faşist 141-142. maddeler konuldu. Bu ünlü kanun halen yürürlükte ve hakim sınıfların işçi sınıfına ve sosyalistlere karşı devamlı bir şekilde kullandıkları silahtır.

14 Temmuz 1938 te çıkartılan «dernekler kanunu» ile sınıf esasına göre dernek kurulması engellenerek, işçi sınıfının ekonomik ve siyasi mücadelesini yürütecek olan örgütlenmeler yasaklandı. Çıkartılan bu faşist kanuna göre, derneğin tüzüğü önce içişleri bakanlığına gönderilecek ve kabul edilirse ancak kurulabilecekti. (Bugünde böyle) Bütün örgütler üye listelerini, mali ve ne kadar belgeleri varsa hepsini içişleri bakanlığına ibraz etmek zorundaydılar. Böylece bütün dernekler iktidarda olanların istekleriye yaşayacaklardı.

1940 yılında, «iş kanunu» nundan arta kalan boşlukları, savaş bahanesiyle doldurmak amacıyla bir «Millî Koruma Kanunu» çıkartıldı. Bu kanunla işçi sınıfının her türlü örgütlenmesi yasaklanarak proletarya kelimenin tam anlamıyla KÖLELİĞE itildi.

Bu kanunlar vasıtasıyla Hakim sınıflar en ufak bir direnişi kırmak ve toplu hareketleri bastırmak için herşeyi yaptı. İşçi sınıfı sadece politik baskılar altında değil aynı zamanda ve giderek dahada şiddetlenen ekonomik baskılar altında çırpınıyordu. Fiyatları her gün korkunç bir şekilde yükseliyor ama bunun karşılığında ise ücretleri yerinde sayıyordu. Kadın ve çocuk işçiler fabrikaları dolduruyordu.

1939 da patlak vererek 1945'e kadar devam eden II. emperyalist dünya savaşı sırasında yiyecek bulunmuyor ve fiyatlar devamlı yükseliyordu. Savaş boyunca savaşın bütün ağırlıklarını çeken işçi sınıfı oldu. Normal çalışma süresinin dışında savaş sırasında fazla mesai yapılması için yasa konuldu. Yol vergisi konulmuş ve işçilerin çalışma saatleri kesinlikle sınırlandırılan zamanlar içinde ayarlanmıyordu.

1929 - 1945 ARASI,

II. emperyalist dünya savaşının hemen sonrasında Türkiye'de işçi eylemi güçlenmeye başladı. Antidemokratik kanunlarının feshedilmesi işçilere karşı hükümlerin kaldırılması isteniyordu. İşçi sınıfının direnişi karşısında hakim sınıflar bazı tavizler vermeye mecbur kalarak dernekler Kanunun anti-demokratik şekli biraz düzeltilmiş fakat esası düzeltilmemiştir. Bu değişiklikten sonra ülkede birden fazla siyasi parti kurulması mümkün olmuştur. Bu yasanın çıkmasından sonra demokratik unsurlar ilerici bir takım örgütler kurmaya kalkıştı. Yalnız Türkiye Komünist Partisi legal hale getirilemedi. Çok kısa bir süre sonra işçi sınıfının siyasi ve ekonomik örgütleri kurulmuştur. Bunları kendilerine karşı tehdit sayan gerici unsurlar, demokratik ve ilerici örgütlerin kapatılması ve dağıtılması için geniş bir kampanyaya giriştiler. Polise verilen emirlerle ilerici örgütlerin mücadelesini yok etmek için çeşitli oyunlara ve baskılara girişildi.

Yine 1945 yılında dünyada gelişen demokratik hareketler sonucu tarım kesiminde çalışanların hoşnut-

suzluğu karşısında «Çiftçiyi topraklandırma kanunu» çıkarılmış fakat bu kanunla da çiftçiye çok az bir toprak dağıtılmıştır. 1947-1962 döneminde bu yasa gereğince 18 milyon dönüm toprak az topraklı köylüye dağıtılmıştır.

Halbuki aynı dönemde tarıma açılan toprakların alanı 90 milyon dönümdür ve bunun 72 milyon dönümünü büyük toprak sahiplerince yağmalanmıştır. Bu kanuna başta büyük toprak sahibi Adnan Menderes olmak üzere karşı çıkılmış ve CHP ye karşı DP'nin mücadelesinin başlangıcı buradan kaynaklanmıştır.

1946 ortalarında sınıf esasına dayanan cemiyet kurma yasağı kaldırılınca, 3 sosyal demokrat parti (Sosyal Adalet Partisi, Türk Sosyal Demokrat Partisi Türkiye Sosyalist İşçi Partisi) ve 3 tane Sosyalist Parti kurulmuştur. Bunlar Esat Adil'in kurduğu Türkiye Sosyalist Partisi, Türkiye İşçi ve Çiftçi Partisi ve Şefik Hüsnü'nün başkanlığında kurulan Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisidir. (TSEKP)

TSP ve TSKEP İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının 16 aralık 1946 günü tebliği ile birlikte İstanbul İşçi Sendikaları Birliği ve İstanbul İşçi Kulübü ile faaliyetlerine son verilmiştir. Ayrıca bu partilerin görüşlerini yayan Sendika, Ses, Norar, Gün, Yığın, Dost adlı gazete ve dergilerle bunları basan matbaalar kapatılmıştır.

İşte Sıkıyönetim uygulamalar 30 sene önce neyapıyorlarsa bugünde aynı şeyleri yapıyorlar.

1946 yılında işçi sınıfının öfkesi ve hoşnutsuzluğu sonucu kurulan tüm sendikalar kapatıldı. 1947 yılında sendikalar kanunu hazırlandı fakat bu kanunda ne grev ne toplu sözleşme ne de işçi sendikalarının ülke sorunları hakkında söz söyleme yetkileri tanınıyordu. Bu kanunla «partilerüstü» sarı sendikacılığın temeli atıldı ve sendikalar o günün iktidarı partisi CHP'nin güdümüne takıldı. Sendika hakkı tanınmasına rağmen işçiler kendilerine pek yeni bir şey getirmeyen bu sendikalara rağbet etmediler.

II. Emperyalist savaş sonrası yılları Türkiye, dış politika ve ekonomide ABD ye bağımlı hale getirilmiştir. Sonra dahada geliştirilecek ABD ye bağımlılığın filizi CHP devrinde aşılanmıştır.

1950 de DP iktidara geldikten sonra işçi sınıfına ve kitlelere yapılan baskılar arttırılmıştır. Grevler bastırılmış, işçiler tutuklanmış, sosyalistler işkence görmüşlerdir.

DP muhalefetteyken, grev hakkının tanınacağından bahsetmiş iktidara gelincede bu konuda bir kanun çıkartacağını belirtmesine rağmen iktidara gelir gelmez hemen bu işten vazgeçmiştir.

14 Ocak 1951'de bir çok öğrenci ve evinde Marksist kitaplar bulunduran Avukat ve öğretmen tutuklandı. Eylül 1952'de «Komünizm Propagandası» yapıyor gerekçesiyle İstanbul'da 8 öğrenci ve İzmir'de bir Lise öğrencisi tutuklanıyor, gene Mart 1952'de Nazilli tekstil fabrikalarında «komünist Eylem» yapıyor gerekçesiyle dokuz işçi tutuklandı, İzmir'de Türkiye Komünist Partisi üyesi oldukları şüphe edilen 8 kişi tutuklandı.

Ekim 1952 tarihinde ilerici ve demokratlar mahkemeye verilerek yargılandı.

1950-1951 tarihlerinde, Türkiye Komünist Partisine karşı geniş bir baskı ve terör kampanyası yürütülerek 167 kişi tutuklandı. Aralarında da 43 işçinin bulunduğu TKP davası işkence ve yüklü hapis cezalarıyla sona erdiliyor.

Nisan 1954 tarihinde, İstanbul İnşaat İşçileri Sendikasının 200 üyesi tutuklanarak gizli duruşmalarda yargılanıyor. Aynı yıl İzmir'de 559 liman işçisi grev yaptıkları gerekçesiyle tutuklanarak mahkemeye verildiler.

İşçi sınıfı bütün baskılar karşısında bıkmaz bir mücadele vererek, ekonomik ve politik baskılara karşı sürekli karşı çıkmıştır. Grevler yasaklandığı ve baskıyla dağıtıldığı halde işçi sınıfı durmadan grev yaparak isteklerini dile getirmesini biliyordu.

1950 yılında gazeteler İzmir'de 811 işçi bir saatliğine işlerini bırakıp herkes gibi öğle tatillerini kullanacaklarını bildiriyordu. Gene gazeteler aynı yıl çeşitli sendikaların 8 saatlik iş gününün uygulanması ve iş şartlarının düzeltilmesi için isteklerde bulunduklarını yazıyordu.

1952 Nisan ayında İstanbul'da Tekstil işçileri ve OLEIS sendikası hayat pahalılığını protesto etmek üzere bir miting düzenlenmesi için izin istemişlerdir. Ancak devlet yetkilileri bu mitinge izin vermemiştir. Fakat devlet yetkilileri yurdun çeşitli taraflarında tertiplenen karşı-devrimci «komünizmi tel'in» mitinglerine izin vererek ve hatta böyle mitingleri tertipliyerek ülkede faşist baskıları arttırmaya çalışmıştır.

1952 Mart ayında İzmir Liman işçileri Liman idaresini ücretlere % 50 oranında zam yapmaya zorlayarak bu isteklerini elde etmişlerdir. Gene aynı ayda İskenderun liman işçileri ücretlerinin yükseltilmesi için grev yaptılar. Ancak grev şehire getirilen jandarma birliklerince bastırılarak geniş çaplı tutuklamalar yapıldı. Mersin'de fırıncılar ve Mayıs ayında da İzmir karayollarına bağlı işçiler grev yaptılar. Devlet yetkileri grevi bastırarak 35 işçiyi tutuklanması için mahkemeye sevk etti.

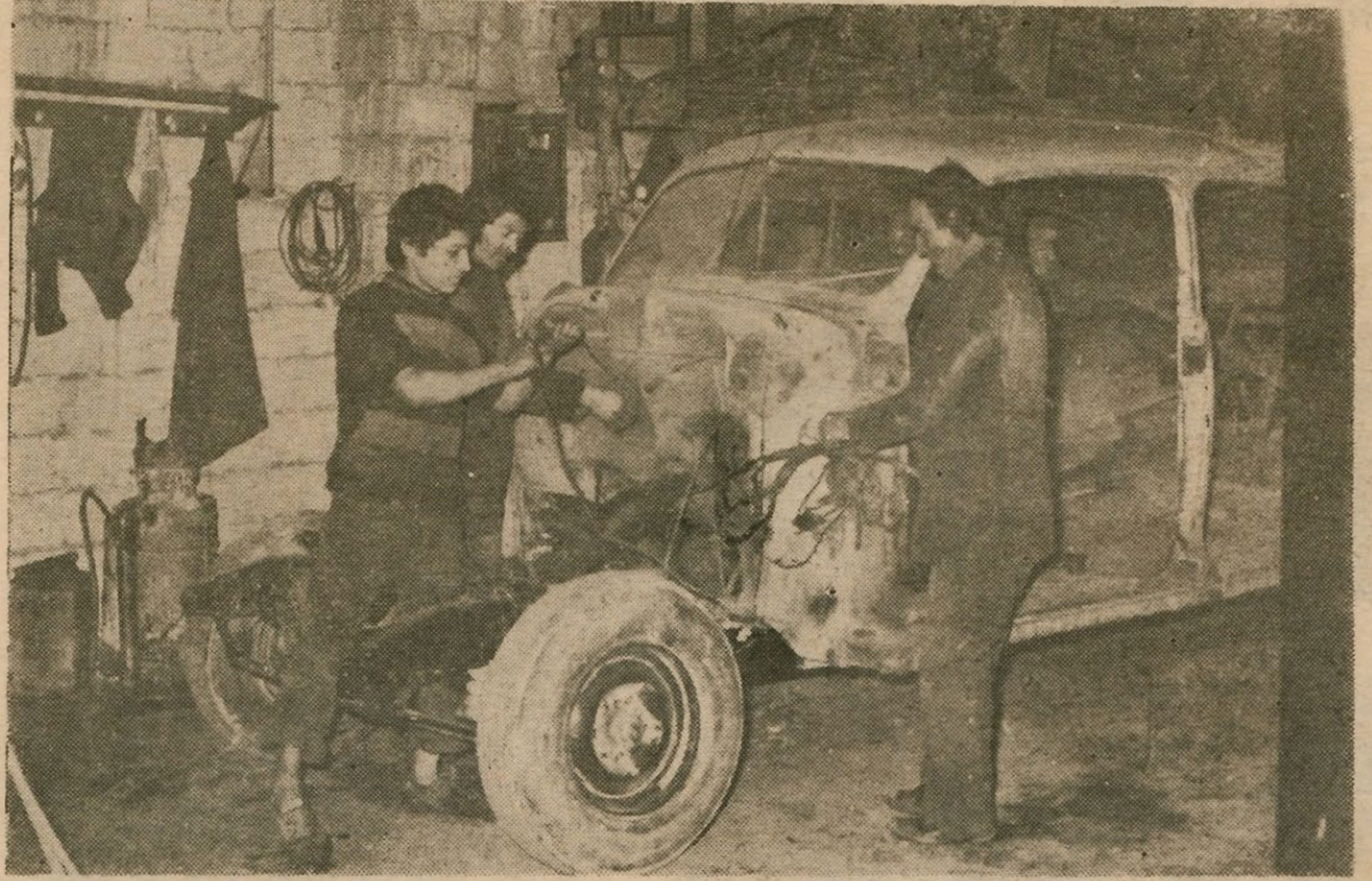
1952 Mart ayında Ankara'da 2.000 taksi şöförü grev ilan etmiştir. Grevciler Ankara belediye binasına doğru yürüyerek benzin ücretlerinin düşürülmesini ve bazı vergilerin kaldırılmasını istediler ancak polis bunlar arasından 100 kişiyi tutuklamıştır. Şöförlerin bu grevi ülkenin başka taraflarına da yayıldı.

Türkiye proletaryası görüldüğü gibi durmamaksızın mücadeleye devam ederken bir yandan da Türkiye'nin emperyalizmle olan bağlarının tehlikesini kavramaya başlamış, artan silahlanma yarışının ve savaş hazırlıklarının emekçilerin durumunun daha da çekilmez bir hale getireceğini anlamaya başlamışlardı. Bunun için sosyalistler ve ilericiler bu tepkiyi değerlendirerek Türkiye'de geniş çaplı bir protesto eylemi yarattılar. 1950 yılında kurulan Türkiye Barış Severler Derneği, Kore savaşına karşı çıkarak, Kore'ye asker gönderilmemesi için geniş bir imza kampanyası örgütlediler ve aynı şekilde Nazım Hikmet'in hapisten kurtuluşu için geniş bir kampanya örgütlemiştir. Ancak Barış severler Derneğinin bu eylemleri gericileri iyice korkutmuş ve dernek kapatılarak dağıtılmıştır.

Emeğinin Karşılığını Alamıyanlar:

Tamirci çırakları

40 lira haftalıkla nasıl geçinilir?

Oto tamircihanelerinde 12-18 yaşlarındaki gençler, her türlü sosyal hak ve güvenceden yoksun, binbir güçlüklerle, boğaz tokluğuna çalıştırılmaktadır.

Daha çok Dolapdere'de göze çarpan tamirhanelere dar gelirli ailelerin çocukları ilkokuldan sonra «çıraklık sözleşmeleri» ile girmektedirler. Meslek öğretmeyi öne süren işverenler bu gencecik çıraklara fiziksel yapılarının üzerinde görev vermekte ve emeklerinden insafsızca yararlanmaktadırlar.

Tüm zor koşullara karşın çırakların aldıkları haftalık 40 liradan başlamakta ve ancak 250 liraya yükselmektedir. Asgari ücretlerin bir hayli altında olan bu ücretlerle 4-5 kişilik ailelerine bakmak zorunda bırakılan çırakların sigortalanmaları önlenmekte, sigorta teftişlerinden kaçırılmaktadırlar.

Biz bu konuyu çırakların kendi sözlerinden inceleyelim:

Aydın Dağınıkkaya : 14 yaşındayım, ben iki yaşındayken babamla annem buraya gelmişler. İlkokuldan sonra okuyamadım. Ailemin durumu elverişli değildi. Babam kapıcılık yapıyor. Ben de para kazanmak zorunda kaldım. Bir sene önce bu tamirhanede işe başladım. İlk zaman 40 lira haftalık alırdım. Şimdi 125 lira haftalık alıyorum. Sigorta yapmadılar. Babam imza verdi buraya, «oğlum işyerine meslek öğrenmek için girdi, para ile çalışmıyor» diye.

İskan Tanrıverdi : (16 yaşında) üç aydan beri tamirhanede çıraklık yapıyorum. Yozgat'tan geldim. Köyde çalışacak iş yoktu, buralara kadar geldim. Eniştem memurlukta çalışıyor, onun yanında kalıyorum. Sigortam falan yok. Usta istese heran beni işten atabilir.

Hamdi Uygun : (15 yaşında) Ordu'dan geldim, buraya. İlk zaman Ordu'da iş bulmuştum. Oto elektrik işlerinde çalışıyordum. Haftalık 40 lira alıyordum. Az geliyordu. Zam istedim, işten attılar. Sonra İstanbul'daki eniştenin yanına geldim. 1,5 yıldan beri onun yanındayım, bana bu işi bulabildi. Haftada 250 lira alıyorum. Okuyamadım. 8 kardeşlik. Okutmaya babamın gücü yetmedi.

Ali Tatlı : (17 yaşında) İki yıl önce bu işe girdim. Sigortam falan yok. 225 lira haftalık alıyorum. Şimdilik çıraklık yapıyorum. Bakalım sonumuz ne olacak. Heran işten atılma durumundayım.

Abdullah Eres : (20 yaşında) Dört senedir bu işteyim. 400 lira haftalık alıyorum. Siirt'ten geldik, 4 yıl önce. Şimdi Mecidiyeköy'de bir gecekonduda anamla birlikte kalıyoruz. Siirt'te köyde okumak istedim. Fakat bizim ortalarda beş sene sonra okula göndermezler. Okuyamadık tabii...

Tamirci çıraklarının sözlerinden anlaşıldığı gibi Anadolu'dan gelmiş dar gelirli ailelerin çocukları ilkokuldan ötesini mali durumları nedeniyle okuyamıyarak bir an önce üretime geçiyorlar. Fakat bu üretime geçişte doğal hakları sigortadan yararlanamadıkları gibi çıraklık sözleşmeleri ile «meslek için çalışmalarını» onaylıyorlar, babalarının imzaları ile.

Neyir'de Yürüyüş

Geçtiğimiz günlerde Gültepe Neyir fabrikasında Emine adlı bir işçi arkadaş patronun muhasebecisinin hakaretleri sonucunda can verdi. Yapılan iş antlaşmalarının bile patron tarafından dikkate alınmadığı bir ülkede, Emine iş antlaşması hükümlerini yerine getirmek üzere çalışıyordu. Ücretini istiyordu. Patron ve adamları vermemek üzere direniyor, çeşitli alışılagelmiş düzenbazlıklarını tekrarlıyordu. Nihayet her zaman işitilen, işçilerin yabancı olmadıkları hakaret ve küfürleri o da patronun adamları ağzından işitmeye başladı. Ve buna dayanmadı Emine'nin yüreği, öldü.

Ama arkadaşları onun ölümünü yalnız komadılar. Anladılar ki, bugün Emine'ye yapılan hakaret ler dün olduğu gibi yarında kendilerine tekrarlanacaktır. Ve anladılar ki hakareti yapan sadece Neyir patronu ve adamları değil, tüm patronlardır, hakarete uğrayanlarda tüm işçiler.

İşçilere anlatıldı, ekonomik mücadele nedir? Siyasi mücadele nedir? Sınıf nedir? Yalnız kendisi için sınıf olma nedir? Onlar dinlediler ve anladılar. Daha yürekli katıldılar verilen mücadeleye, davaya olan inançları bilgi ile daha da pekişti.

İşçiler Neyir fabrikasının önünden Emine'nin tabutunu aldılar. Hep beraber aynı dava uğruna müca dele veren aydın arkadaşlarıyla kolkola aynı yolda beraberce yürüdüler. Ve sıkılmış bir yumruk gibi oldular. Hep beraber aynı sloganları haykırdılar.

Arkadaşlarının ölümü onlara çok şey anlatmıştı. Yürüyüşten sonra içeri girmelerine rağmen, davalarının inancını tüm kalplerinde taşıyarak işi yavaşlattılar. Böylece daha sonraki mücadeleler için bir adım daha atılmış oldu.

İşçilere Çağ dışı Zulüm

Buca Mimarlık ve Mühendislik Yüksek Okulunda çalışan işçiler köle gibi, sosyal ve sendikal haklardan yoksun olarak çalışmaya zorlanmaktadır.

1971'den önce «Tez-Büro-İş» adlı sendikaya üye olarak çalışan işçiler, 1971'den sonra, özel okulların devletleştirilmesi sonucu tüm sendikalı işçilere baskı yapılarak zorla «Emniyet Sandığı»na geçirilmişlerdir. Bunun üzerine işçiler danıştaya başvurmuşlardır. Dava dosyası hala danıştaydadır.

Günde 15-16 saat çalıştırılan işçiler, sadece asgari ücret almakta ve hiçbir fazla ödenti almamaktadırlar.

İşçiler, haklarını alancaya dek mücadele etmeye kararlıdırlar.

Faşist baskılar bizi yıldıramaz

(Baştarafı 8. sayfada)

mücadeleyi zorla dağıtan güvenlik kuvvetleri, karşı güçlerin yasal olmıyan her türlü hareketine seyirci kalmaktadır.

Ayrıca Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Elâzığ İl Yönetim kurulu bir bildiri yayınlayarak olayları protesto etmiştir, bildiri şöyledir:

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Elâzığ İl Başkanı Mehmet Yıldırım yaptığı açıklamada. Bütün Türkiye'de ve Elâzığ'da gittikçe yoğunlaşan Faşist terörü kınamış en son Elâzığ D.M.M. Akademisinde saat 17.30 da Akademi sahasında top oynamaktan gelen bir guruba saldıran faşistlerin bir grubu da yurt kapısını tutarak dışarı çıkan öğrencilere saldırmıştır. Bıçak, sopa, zincir, taş kullanan faşist saldırganlar ikisi ağır olmak üzere yedi öğrenciyi yaralamışlardır. Güvenlik kuvvetleri ise yaralılar hastaneye kaldırıldıktan sonra, olayın üzerinden iki saat geçtikten sonra gelmişlerdir.

Ertesi gün sabah erken saatlerden itibaren yurdu çevireren faşist saldırganları dağıtmak için en ufak çaba göstermemiştir.

Tüm bu olaylar egemen çevrelerin kendi sömürülerini devam etirmek için uyanan emekçi halkımız, ilerici ve yurt severler üzerine uyguladığı baskı ve yıldırma hareketleridir.

Bütün bunlar halkımızı iliklerine kadar sömüren patron, ağa, şeyh, tefeci - bezirgânların sömürülerini devam ettirsi altında uyguladıkları baskı ve terördür.

Tüm bu olaylar TRT ve burjuva basını tarafından sağ sol çatışması olarak gösterilmektedir. Aslında emekçi halkımız, ilerici aydınlar ve devrimci gençlik üzerine faşist saldırılar vardır.

«görevlerini» yaptılar. Çünkü görevleri, insanın insan, sınıfın sınıf tarafından sömürüsüne karşı koyanları ezmekti. Çünkü görevleri, Yurdun ve Halkın Amerikan Emperyalizmi ve onun yerli ortakları tarafından sömürülmesine «hayır» diyenleri susturmaktı. Çünkü, görevleri bilinçli veya bilinçsiz burjuva uşaklığıydı...

Biz öğrenci gençler ile, emekçi gençleri yapısında birbirine doğru ve gerçek devrimci tavırlarla kaynaştırma niteliğine ulaşmış örgütlere; miskinlik, çenebazlık ve masa başı ahkâm kesici ukalalık yerine, kitlelerle bütünleşebilme yeteneğine ulaşmış devrimcilerin, örgütlerine; kısır döngüden ve provakasyon çemberinden kurtulma sürecine girmiş, kadrolarını ilerleten örgütlere olan ihtiyaç kendini iyice duyurmaya başladı. Tüm faşist ve emekçi halk düşmanı olan güçlere karşı direncimizi sürdürebilmemiz, bu niteliklere ulaşma özelliğini ispat edebilen örgütlerin, güçlenmesi ve Emekçi Halkla kaynaşmasıyla mümkün olacağına inanıyoruz.

Burjuva sınıfları ve onun uşakları şu sözlerimizi hergün gürleşen sesimizden duysunlar Ezilen Halkımızın ve onun kopmaz parçaları Devrimci Gençliğin, sömürüye, zulme, Faşizme karşı olan mücadelesi bitmeyecektir. Ucunda dövülmek, öldürülmek, katledilmek olsa da. Dökülen her damla kanın hesabını Emekçi mek için Milliyetçilik maske- Halkımız soracaktır. Halk hiçbir suçun hesabını unutmamıştır, unutmayacaktır..

YAŞASIN EMEKÇİ HALKININ KURTULUŞ MÜCADELESİNE BÜTÜN GÜÇLÜKLERE RAĞMEN LEKE DÜŞÜRMEYEN DEVRİMCİ GENÇLER!

SİVAS ÖĞRETMEN OKULU DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİNDEN BİR GRUP

SİVAS'TA FAŞİSTLER İKİ DEVRİMCİYE SALDIRDI

Sivas Öğretmen Okulu öğrencilerinden ikisi daha kan revan içinde bırakıldılar.

2/4/1975 günü, gece saat 9/30 sularında on kişilik faşist bir gurup, iki öğrenciyi devirerek ve hiç ağızlarını açıp tek kelime bile konuşmadan (Kiralık katil gibi) zincirlerine, bıçaklarına ve demir çubuklarına sarılarak

Milliyetçi Cephe

(Baştarafı 1. sayfada)

götüren sosyalistlerdir.

Nitekim, MC Hükümetinin kurulmasıyla birlikte sermaye düzeninin resmi ve resmi olmayan kurumları sol üzerindeki baskısını artırmaya başladı. Bir yandan Devlet Güvenlik mahkemeleri harekete geçerek 141-142'ler işlemeğe başladı. Diğer yandan sol kuruluş ve basın üzerindeki polis baskısı artırıldı. Faşist komando sürüleri yeniden düzenlendi ve yoğun bir biçimde saldırıya geçirildi.

Ama bu baskı ve yıldırma hareketleri sosyalistleri bir adım bile geri attıramaz. Çünkü, onlar biliyorlar ki bu mücadele, işçi sınıfı ve emekçi halkların, bütün insanlığın özlemini çektiği sosyalizmin zaferiyle sonuçlanacaktır.

Sosyalistlerin görevi, bir avuç sömürücü - kan emici azınlığın gerçek yüzlerini en geniş halk yığınları önünde teşhir etmektir. Faşist baskılar karşısında anti-faşist bütün güçleri birleştirerek «Parlamenter Faşizm» in uygulayıcıları olan «Milliyetçi Cephe» nin karşısına kitleleri örgütleyerek çıkmaktır.

GENÇ SOSYALİSTLER BİRLİĞİ (GSB) İZMİR BÖLGE YÜRÜTME KURULU'NUN BASIN BİLDİRİSİ

26 Mart 1975

25 Mart 1975 salı günü saat 18.00'de Derneğimiz polis tarafından basılmış ve aranmış başkanımız da tutuklanmıştır.

Derneğimizin hiçbir hukuksal gerekçeye dayandırılmaksızın aranmasını şiddetle protesto eder, olayı işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın ve onların ayrılmaz birer parçası olan işçi ve öğrenci gençliğimizin bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelelerini bastırmaya yönelik, anti-demokratik ve faşizan bir hareket olarak niteleriz...

Öldürülen ve yaralanan arkadaşlarımızın faşist komando katilleri dışarda ellerini kollarını sallayarak dolaştıkları ve daha dün Fen Fakültesinde saldırıya uğrayan ve komaya giren öğrenci arkadaşımıza saldıranlardan hesap sorulmadığı bir dönemde sosyalist işçi ve öğrenci gençliğimizi temsil eden derneğimizin basılması, egemen çevrelerin baskı ve yıldırı niyetlerini açıkça ortaya koymaktadır.

İyi bilinmelidir ki, Genç Sosyalistler Birliği (GSB) kuru gürültüye, faşist saldırılara pabuç bırakmaz ve haklı mücadelesinden dönmez...

— KAHROLSUN FAŞİZM...

— YAŞASIN BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ ve SOSYALİZM MÜCADELEMİZ...

Narlıdere Kültür Derneği'ne yasadışı baskı yapılıyor

İzmir'in Narlıdere'sinde devrimci gençler tarafından kurulan ve çalışmalarını sürdüren Narlıdere kültür ve dayanışma derneği'ne belediye başkanı ve jandarma komutanı sürekli olarak tehditler savurmakta ve yasa dışı baskılar yapmaktadır.

N. K. D. D. başkanı sık sık evinden jandarmalar tarafından alınmakta ve sudan sebepler öne sürerek manevî baskı yapılmaktadır. Öte yandan AP'li belediye başkanı ise, dernek üyelerini ve yöneticilerini «derneğinizi kapattırırım», «Gitmeyin oraya, suçlu olursunuz» diye tehdit etmektedir. Bunun yanında derneğin kültürel faaliyetlerini engellemeye çalışmakta, son olarak halka gösterilmek üzere getirtilen bir tiyatro topluluğunun biletlerini oyunun gösterileceği son ana kadar mühürlemeyerek, biletlerin satışa çıkmalarını engellemiştir.

N.K.D.D. yöneticileri geçtiğimiz ay, yayınladıkları bir bildiriden ötürü de 26 Mart Çarşamba günü yargılanmışlardır..

MC HÜKÜMETİ

(Baştarafı 1. sayfada)

bir muhalefet gelsin istemiyordu. Ve sermayenin bu isteği, ancak ve ancak faşist baskıları yoğunlaştırarak, emekçi yığınlar ve sosyalistler üzerinde bir yılgınlık yaratmakla mümkündü.

Ve tüm uygulama bu yönde olmuştur. Gerek Irmak hükümeti sırasında ve gerekse Milliyetçi Cephe hükümeti işbaşına gelir gelmez, bu yönde yoğun bir saldırı içine girmişlerdir. Gizli örgüt kurma suçlamaları ile sosyalistler tutuklanmış, sosyalist örgütler polis baskısının yanısıra, faşist çetelerin saldırılarıyla işlemez hale getirilmeye, kitlelerden zor yoluyla tecrit edilmeye çalışılmıştır.

Yine bu dönemde şövenizm körüklenerek, ulusal baskılar arttırılmıştır. Son olarak da, Kuzey Irak'tan Türkiye'ye sığınma hakkı için başvuran kürtler için izin verilmediği gibi, bu olay bahane edilerek, doğuda geniş askeri tedbirler alınarak Doğu emekçiler üzerindeki baskılar daha da yoğunlaştırılmıştır. Doğu'daki emekçi halk üzerinde, toprak ağaları ve burjuvaziyle işbirliği yapılarak bir sindirme politikası daha bağnaz bir ölçüde yürütülmek isteniyor. Evet, sermayenin ülkesi ve milliyeti yoktur. Bu, 1871 de Pariste komün işçilerine karşı Alman sermayesi ile Fransız sermayesinin işbirliğinde görüldüğü gibi bugünde birçok olayda kendisini göstermektedir.

Fakat şurası bir gerçektir ki, burjuvazinin gittikçe daha fazla şiddete başvurması onun zayıflığını, güçsüzlüğünü göstermektedir. Sermaye, dünyanın her yerinde geniş emekçi yığınlara karşı çıkarlarını korumak için, gücünün yettiği oranda şiddete, zorbalığa başvurmuş ve hala da vurmaktadır.

Fakat bugün şu gerçek, daha geniş yığınlarca ve sermayenin bizzat kendisi tarafından daha iyi anlaşılmaya başlanmıştır: Sermaye, istediği kadar zorbalığa başvursun, sonunda yıkılmaya mahkumdur. Bugün dünyada bunun en somut örneklerini bir kere daha yaşıyoruz. Şimdiye kadar birçok emperyalist devletin fiilen işgaline uğrayan, kendi hakim sınıflarının en bağnaz ve en zorba yönetimlerine maruz kalan, Güneydoğu Asya'nın iki ülkesinde ,emekçiler, işçi sınıfının öncülüğünde yeni zaferler elde ediyorlar. Sermaye düzenini yıkarak sosyalizmi inşa ediyorlar. Yine sermayenin yıkılmaz kalesi zannedilen Portekiz'de örgütlü işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınlar, faşizmin en eski kalesini yıkarak, sosyalizmi kuruyorlar.

Evet, işçi sınıfının ve emekçi yığınların mücadelesini hiç bir güç dün olduğu gibi bugün de durduramaz ve durduramayacaktır da...

Zafer, bir avuç parababasının değil, işçi sınıfının ve sosyalizmin olacaktır.

Önderliğin Yöntemleri

(Baştarafı 3. Sayfada)

lamaya koyulmamalıdır. Eğer hemen uygulamaya koyulursa pek çok «merkezi görevler» ortaya çıkar, karışıklık ve düzensizlik görülür. Ayrıca üst örgütde alt örgüte önem derecelerini veya hangisinin merkezi olduğunu belirtmeden aynı zamanda çok sayıda görev vermemelidir, yoksa alt örgütün işlerinde atılacak her adımda karışıklığa gidilecek ve hiçbir kesin sonuç alınamayacaktır. Her bölgenin tarihi durumunun ve şimdiki koşullarının ışığında planlama, ağırlık merkezini doğru saptama, her dönemdeki iş sırasını belirleme, kararları sarsılmaz bir şekilde yürütme ve kesin sonuçlar elde edilmesini sağlama önderlik sanatının bir parçasıdır. Bu aynı zamanda önderlik yönteminin bir sorunudur da, onun için önderliğin kitlelerle ve genelin özelle birleşmesi ilkelerinin uygulanmasında uyanık olunmalıdır.

9 — Önderliğin yöntemlerine ilişkin ayrıntılara burada değinilmedi, ümid edilir ki burada ortaya konulan ilkeler üzerinde, bütün bölgelerdeki yoldaşlar biraz kafa yorar ve kendi yaratıcılıklarını kullanırlar. Subjektivist ve bürokratik önderlik yöntemlerini tümüyle ezmek için, mücadele güçleştikçe, Komünistlerin önderliklerini, büyük kitlelerin taleplerine bağlamaları ve genel çağrıları özel kılavuzlukla birleştirmeleri gereği artar. Partimizdeki bütün önder yoldaşlar, her zaman öznelcil ve bürokratik önderlik yöntemlerine, bilimsel ve Marksist önderlik yöntemleriyle karşı koymalı ve bu yöntemlerle diğerlerini ezmelidirler. Öznelciler ve bürokratlar, önderliğin kitlelerle, genelin özelle birleşmesi ilkelerini anlamazlar; Parti çalışmalarının gelişimini de büyük ölçüde engellerler. Öznelcil ve bürokratik önderlik yöntemleriyle savaşmak için, bilimsel ve Marksist önderlik yöntemlerini geniş ve yoğun bir şekilde yaymaya çalışmalıyız.

SOSYALİST GENÇLİK

Sahibi : Baykal GÜRSOY/Sorumlu Müdür : Ayşe SATIŞ/Yönetim Yeri: Ahmet Şuayip Sok. No: 33/1 Vezneciler/İSTANBUL/6 aylık abone: 15 T.L./1 Yıllık abone: 25 TL./15 günde bir çıkar. Son baskı tarihi: 10/4/1975/Dizgi, baskı: Murat Matbaacılık Koll. Şti./Cağaloğlu/İSTANBUL/Sayı: 6/Fiatı: 150 Kuruş.

İnegöl Sanat'ta Yiğit Bir Boykot

sosyalist GENÇLİK

Geçtiğimiz hafta İnegöl endüstriyel meslek lisesinde okuyan 240 öğrenci eğitim sistemindeki eşitsizliği protesto amacıyla bir haftalık boykota başladılar. Boykot tamamıyla akademik - demokratik taleplerin bir ifadesiydi

Bütün kitle hareketlerinden alabildiğine korkan egemen sınıflar ve onların yürütme organları bu hareketi kırmak için çeşitli anti - demokratik baskılar ve oyunlar oynadılar. İlçe Kaymakamıyla emniyet amiri ve okul müdürü Bursa'dan toplum polisi ve silâhlı komando askeri getirtip okulu kuşatmışlardır. Bunun la da yetinmeyen bu üçlü faşist gurup belediye hoparlöründe devamlı yaptıkları yayınlarla «Olayların dış kışkırtmalar neticesi olduğu, gerçekte eğitim sisteminde eşitsizlik diye bir şey bulunmadığı, velilerin çocuklarını zorla okula getirmeleri» şeklinde yalan ve iftiralar söylemiştir. Ardından faşist ülkü ocaklarının pek çok provakasyon ve birliği parçalama oyunları öğrencilerin kararlı direnişi karşısında da parçalanmıştır.

Çarşamba günü de Bursa sanatta okuyan 1840 öğrenci boykota gitmişlerdir. Emniyet kuvvetlerinin, polisin ve faşistlerin aynı oyunları burada da dönmüş, ancak öğrencilerin kararlı direnişini bozamamıştır.

Her iki meslek lisesi öğrencileri yayinladıkları bildiride «liselerde okuyan halk çocuklarıyla aralarında bir çelişki olmadığını, aksine bu suni çelişkiyi yaratanların ucuz kalifiye işgücüne ihtiyaçları olan parababaları olduğunu» belirtip «halk çocuklarının sorunları ve mücadele yolları birdir» demişlerdir.

Mersin İlköğretmen Lisesi öğrencilerinin açıklaması

Okulumuzda son günlerde gittikçe yoğunlaşan baskılar, olay çıkartmalar ve olaylar, gelişmeler karşısında Okul İdaresinin tavrı bizler için en dişe verici bir hal almıştır.

Ülkü Ocakları ve M.H.P. Gençlik Kolları gibi örgütlerce yönetildiği belli olan bir grup öğrenci okul içinde gizli örgüt nitelikleriyle çalışmaktadır. Bu faşist mihraklarca *yönetilen bir grup öğrenci* kendi faşist, ırkçı fikirlerini benimsemeyen bütün arkadaşlara baskı yapmaktadırlar. Kendi fikirlerini benimsemeyen öğrencilerin okuduklarına, konuştuklarına, hatta derste söylediklerine karışmakta; istediklerinin dışında hareket eden, istediklerinin dışında okuyan, konuşan bütün arkadaşlara baskı yapmaktadırlar. Baskılar giderek saldırılara dönüşmektedir. Kendi istekleri dışında hareket eden arkadaşlara topluca saldırıp dövmektedirler.

Öte yandan bu bir grup öğrenci kendi istedikleri gazete ve dergilerin (Bizim Anadolu Gazetesi, Bozkurt Dergisi, Ötüken Dergisi v.b.) okul için de açıkça dağıtımını yapmaktadırlar. Yakalarında bozkurt rozetleri ile dolaşmakta; hatta yakalarında bu rozetlerle Okul İdarecileri ile konuşabilmektedirler. Bir çok arkadaşımız bu bir grup öğrenci tarafından saldırılara uğramış, dövülmüştür.

Bütün bu olaylarla, yapılan baskılarla, saldırılarla ilgili olarak Okul İdaresine birçok kez, birçok arkadaşlarca baş vurulmuş, dilekçeler verilmiş, tedbir alınması istenmiştir. Fakat Okul İdarecileri hiçbir tedbir almamış susmakla yetinmişlerdir. Dolayısıyla bu saldırıları, baskıları meşru kabul etmiş hatta dolaylı olarak teşvik etmişlerdir. Saldırıya uğrayan, dövülen arkadaşlar Okul İdaresine başvurduklarında Okul İdarecileri saldırganlar için «onlar delidir, onlara karışmayın...» demişler, «onlar kötülük etse de siz iyilik edin» şeklinde öğüt vermekten öte bir tedbir almamışlardır.

Okul Müdürü'nün tutumu konusunda ilginç bir örnek verelim: Okulumuza konuk olarak gelen bir askeri birliğin karşılanması sırasında bu bir grup faşist öğrencinin «Ordu Atina'ya, Müslüman Türkiye...» gibi ırkçı, şövenist sloganlarla bağırmalarına Okul Müdürü de katılmış, bu ara «bağımsız Türkiye» diye bağıran bir öğrenciyi kalabalık içinde tokatlamıştır. Okul İdarecilerinin bu faşist saldırganlara karşı tutumu, onları teşvik edercesine davrandıkları her yaptıklarıyla görülmektedir.

Okul İdaresinin bu gelişmeler karşısında tedbir almayacağı bizce artık bellidir. Bu durumda faşist örgütlerce yönetilen ve okul içinde bir gizli örgüt niteliği ile çalışan bu bir grup öğrencinin baskı ve saldırıları karşısında can güvenliğinden yoksunuz. Öğrenim, okuma ve öğrenme özgürlüğümüz kısıtlıdır. Yetkili makamlarca durumun bilinmesini ve tedbir alınmasını istiyoruz.

«Öncü Gazetesi toplatıldı, bürosu basıldı!»

İzmir'de 1 Mart'ta yayımlanmaya başlayan, 15 günlük siyasal gazete ÖNCÜ'nün 1. ve 2. sayısı hakkında toplatma kararı çıkartılmıştır.

25 Mart Salı günü saat 15.00 de, ÖNCÜ gazetesinin, (855 sokak No: 55/401 fayans Han. Konak İzmir) adresindeki bürosu da aratma kararı çıkartılarak aratılmıştır.

Ayrıca, ÖNCÜ'nün sorumlu müdürü hakkında da Devlet Güvenlik mahkemeleri tarafından, 142/1 maddesinden dava açılmıştır.

Ayni zamanda, gazeteyle uzaktan yakından dağıtımı ve yayımı konusunda hiçbir ilişkisi olmayan GENÇ SOSYALİSTLER BİRLİĞİ Ege Bölgesi Yürütme Kurulu binasıda, ÖNCÜ'nün dağıtımı yapılıyor zannıyla basılıp aratılmış, GSB başkanı Nizam arkadaş da polisler tarafından alınıp götürülmüştür.

Bu arada, adı geçen gazetenin yöneticileri bir bildiri yayımlayarak, gazetelerine yapılan baskıyı ve arama kararını protesto etmişlerdir.

Eşrefpaşa Lisesi'nde öğrencilere baskı yapılıyor

İzmir Eşrefpaşa lisesinde, uzun süreden beri faşist öğretmenlerce baski yapılmakta, «Üstün ırk», «Bozkurt geleneği» ve «Osmanlılık ruhu» üstüne sürekli propaganda yapılmakta, okul müdürü ise, olayları bildiği ve gördüğü halde engel olmamaktadır...

Özellikle, edebiyat öğretmeni, «Orhan Özer» başkanlığında bilinçli olarak yürütülen bu ideolojik propagandaya, edebiyat öğretmeni «Naki» bey de katılmakta ve benzeri türden çalışmaları birlikte sürdürmektedir...

Ayrıca, «Orhan Özer» adlı öğretmen din konusunda sürekli olarak öğrencileri şartlandırmakta, dersleri dinsel eğitime ayırmaktadır.

Adı geçen öğretmenin derslerinde hiçbirşey bilmeyen ama görüşlerini paylaşan öğrenciler yüksek not almakta, diğerleri ise sınıfta bırakılmaktadır... «Orhan - Galip-Naki» üçlüsünün düzenledikleri okul kütüphanesi'nde ise hiçbir ilerici yazarın kitabı yer almamakta, çağdışı faşist görüşlerin temsilcileri ile Osmanli yazarlarının kitapları bolca yer almaktadır. Kütüphanenin duvarları ise, üstün «Türk ırkı» felsefesini içeren yazılarla kaplıdır.

Geniş bir öğrenci kitlesi, olaylardan rahatsız ve tedirgin olmakta, ama not korkusuyla susmaktadır...

Faşist baskılar bizi yıldıramaz

Milliyetçi Cephe'nin hükümet kurma girişimleri ile birlikte, emekçiler ve sosyalistler üzerine faşist baskılar artmaya başlamıştır. MC hükümetinin kurulmasıyla birlikte bir avuç faşist güruh, resmi güçleri de arkalarına alarak, okullara, yurtlara, fabrikalara saldırılarını yoğunlaştırdılar. Gayeleri sosyalistler üzerinde her türlü yıldırma, sindirme eylemini uygulamak, son günlerde yine tutuklamaların ve gizli örgüt kurma suçlamalarının arttığı görülmektedir. Evet, sermaye emekçilerin mücadelesini ezmek ve sosyalistleri sindirmek istiyor. Ama YANILIYOR. Sermaye ve onun maşaları emekçi halkımızdan gereken dersi alacaklardır. Dünyanın birçok yerinde aldıkları dersi. Daha dün, Vietnam'da, Kamboçya'da, Portekiz'de sermaye en vahşi katliamlara girişerek bu haklı mücadeleyi ezmek ve sindirmek istedi. Sonuç ortada, sermaye ve onun uşakları gereken dersi bir kere daha aldılar ve bundan sonra da alacaklar.

ELÂZIĞ DEVLET MÜHENDİSLİK VE MİMARLIK AKADEMİSİNDE

Elâzığ Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisinde faşistler bıçak, sopa zincirlerle Devrimci Gençliğe saldırarak ikisi ağır olmak üzere 7 kişiyi yaralamışlardır.

Olay gecesi öğretmen okulunu da basmak istemişlerse de güçleri buna yetmemiştir.

Ertesi gün yurtta kalan Devrimci gençliğe gözdağı vermek için yurdun etrafını çevirmişler, fakat yurttaki Devrimci gençliğin kararlılığı faşistleri korkutmuştur.

Faşistlerin bu saldırısından dolayı akademi yönetim kurulu okulları 1 hafta tatil etmişlerdir.

Devrimci gençliğe yöneltilen bu baskılar güvenlik kuvvetleri tarafından müsamaha görmesi artık olağan olmuştur. Yasal olarak yapilan her

(Devamı 7. sayfada)

İzmir GSB Başkanı İbrahim Nizam Tutuklandı

Milliyetçi cephenin iktidar olma yolunda adım attığı şu günlerde, yurdun her köşesinde ilericiler ve sosyalistler üzerine yoğun bir baskı ve terör rüzgârı estirilmeye başlanmıştır.

Emekçi ve öğrenci genç sosyalistlerin örgütü olan GSB bu rüzgârın etkisine uğrayan örgütlerin biri olmuştur. 25 Mart Salı günü saat 18.00 de dernek (GSB) polis tarafından basılmış, başkanı İbrahim Nizam ise tutuklanmıştır.

Bunun dışında, Ege Üniversitesinde meydana gelen olaylar yüzünden E. Ü. Öğrenci Birliği başkanı, Mehmet Çavuş, «İ.Z.D.G.D.D» yönetim kurulu üyesi Tevfik Özkokmaz ve E.U. öğrencilerinden Mehmet Topal ve Yusuf Metin tutuklanmışlardır.

Yalnız avukatlarla görüştürülen devrimci arkadaşlarımızın saçları sıfır numarayla kestirilmiştir.

İzmir'de ilerici, yurtsever ve sosyalistler, tutuklu arkadaşlara yardım kampanyası açmışlardır.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi İzmir İl Merkezi'de olaylar üzerine bir bildiri yayınlayarak olayı protesto etmiştir. Ayrıca Genç Sosyalistler Birliği Ege Bölgesi Yürütme Kurulu da Nizam arkadaşın tutuklanması ve Genç Sosyalistler Birliği binasının aranmasını protesto eden bir bildiri yayımlamıştır.